

Hiç Kimseyim

ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།

ཚོད་སུ་ཡིན།

ཁོང་སུ་རེད།

ང་སུ་ཡང་མིན།

མུ་དྲོ་ནམ་ལངས་ནས་དགོང་དྲོ་སུན་མ་རུབ་གྱི་དབར་དུ།
ང་དང་། ངས་དང་། ང་ཡི་དང་། ང་ལ་དང་། ང་ཚེ། ང་བཟང་།
ང་མགོ། ཁངས་མེད་གྱི་ངར་འཛིན་ཡོད་དོ་ཚོག་ནི་ང་མིན།

ང་སུ་ཡང་མིན།

ང་ཀུན་ལས་ཐར་པ་ཡིན།

ཀུན་ལས་འདས་པ་ཡིན།

ང་ངོ་ཤེས་སམ།།

ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།།

འདས་པ་འི་སློ་སྤྲུག་ལ་འཛིན་ནས།།
ད་ལྟའི་བདེ་སྲིད་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།

མ་འོངས་པ་འི་མི་ལམ་དེད་ནས།།

ད་ལྟའི་ནོར་བུ་བརྒྱུགས་མཁན་དེ་ཡང་ང་མིན།།

འབྲེལ་མེད་སྤྲུག་གི་སྤང་པོ་ནི་ང་མིན།

ཟད་མེད་ལས་གྱི་ངལ་དུ་བ་ནི་ང་མིན།

སྤར་སྒྲོམ་ཉིན་མོའི་སློ་སྤྲུག་ནི་ང་མིན།

རང་སློན་བརྗོད་པ་འི་ངག་དེ་ཡང་ང་མིན།།

ང་ངོ་ཤེས་སམ།

ང་ཡི་སྐད་གོ་འམ།

ང་ཚོར་རམ།

ང་སུ་ཡང་མིན།།

ཟང་ཟེང་འཁོར་བའི་ལུར་པོ་ནི་ང་མིན།།

མ་རིག་སུན་པ་འི་བཙོན་ཁང་ནི་ང་མིན།།

ང་འཛིན་སྤྲུག་གི་བཙོན་པ་ནི་ང་མིན།།

Ben kimse değilim.

Sen kimsin?

O kim?

Hiç kimseyim ben.

Güneşin doğuşundan batışına, gecenin karanlığında,

Hep ben, bana ait, harika, seçkin, mükemmel ben,

Benliğe sınır bilmeden odaklanan,

Bunların hiçbiri ben değilim.

Ben kimse değilim.

Özgürüm, ötesindeyim her şeyin,

Aşkıyım.

Beni tanıyor musunuz?

Hiç kimse değilim.

Geçmiş üzüntülerin batağına saplanıp,

Şu anın mutluluğunu yaşayamamak,

Bunlar ben değilim.

Geleceğin, hayallerin peşinde koşup,

Şimdinin zenginliğini fark edemeyen,

Ben bu değilim.

Ben kenetlenmiş acıların ayrılmaz bir bütünü değilim,

Ödenmemiş karmanın yorgunluğu,

Günden güne yoğrulan hüznün,

Ne de içsel tenkit.

Beni hatırlıyor musunuz?

Duyuyor musunuz?

Hissediyor musunuz?

Ben kimse değilim.

Samsaranın birikmiş yükü değilim ben.

Ne de farkındasızlığın karanlık hapisanesi.

Ben sefil benlik takıntılarının tutsağı değilim,

ང་བོས་འཕུང་པའི་མི་ཚོ་ནི་ང་མིན།།
གསོ་དཀའ་བའི་སྤིང་གི་རྩ་དེ་ང་མིན།།
ཡལ་དཀའ་བའི་སེམས་ཀྱི་བྱུག་དེ་ང་མིན།།
དྲག་དཀའ་བའི་ལྷས་ཀྱི་ནད་དེ་ང་མིན།།
ཚོ་བཟང་པའི་དུར་མའི་ཕུར་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

ང་ངོ་ཤེས་སམ།
ང་སྲུ་ཡང་མིན།
ང་ཡི་སྐད་གོ་འམ།
ང་ཚོར་རམ།
ང་སྲུ་ཡང་མིན།

གཞན་སྤོན་མཐོང་བའི་མིག་ནི་ང་མིན།།
རང་གི་ཡོན་ཏན་མི་མཐོང་བའི་ལོང་བ་ནི་ང་མིན།།
སྤྱི་ཚོགས་ཀྱི་འཆལ་གཏམ་ཉན་པའི་རྣ་བ་ནི་ང་མིན།།
མ་མའི་སྤིང་གཏམ་མི་ཐོས་པའི་འོན་པ་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

རྒྱུང་དུས་འཚར་ལོང་ལ་སྐྱག་ཞིང་།།
ཚེ་དུས་ནས་པ་ལ་མི་དགའ་མཁན་དེ་ཡང་ང་མིན།།
འཇིགས་རྟེན་འདི་ན་སྤྱེ་བ་ལ་ནི་དགའ་ཞིང་།
འདི་ནས་ཕྱི་མར་འཕོ་བ་ལ་མི་དགའ་མཁན་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

ཕྱི་ཡི་རྫོག་གྲ་བཙལ་ནས།
ནང་གི་ཞི་བདེ་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།
དཀའ་བའི་ལས་ལ་ཞེན་ནས།
སྤྱི་བའི་དངོས་གྲུབ་ཤོར་མཁན་ནི་ང་མིན།།
མི་ཐོབ་པའི་གནས་སྐབས་ཀྱི་བྱམས་པ་བཙལ་ནས།
ཐོབ་པའི་མི་ཚེད་ཚོར་གསེང་ཤོར་མཁན་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།

ང་ངོ་ཤེས་བསམ།།
ང་སྲུ་ཡང་མ་ཡིན།།

གསོན་དུས་འཚི་བ་ལ་འཇིགས་ནས།།

Ne de bencilce harcanmış bir insan yaşamı.

Onarılmaz kalp kırıklığı ben değilim.
Ne tesellisi olmayan ıstırap,
Ne ölümcül hastalık,
Ne de tükenmiş bir hayatın cenazesiyim.

Beni hatırlıyor musunuz?
Hiç kimse değilim.
Duyuyor musunuz?
Hissediyor musunuz?

Ben kimse değilim.

Başkalarının hatalarını gören gözler ben değilim,
Ne de özümdeki nitelikleri ayırt ettirmeyen körlük.
Ne dedikoduya açılmış kulaklar,
Ne de kalpten ana baba öğütlerini duyurtmayan
sağırlığım ben.

Gençken yaşlanmaya hevesliyken
Şimdi ihtiyarlıktan muztarip - ben o değilim.
Ben hem bu yaşamından mutlu olmayıp,
Hem de bir sonrakine geçişten nefret eden de
değilim.

İç huzurunu kaybeden biri değilim,
Dışarıda sorun ararken,
Ne de zorlu mücadelelere bağımlılık pahasına,
Kolayca erişilebilirin ayırına varamayan.
Şu anki ömür dostlarını kaybeden biri değilim ben,
Geçici ve ulaşılamaz aşkların peşinde koşmak
uğruna.

Hayal edin beni tanıdığınızı.
Hiç Kimseyim.

Burada ve şu anki tebessümünü kaybeden biri
değilim

མི་ཚེ་འཇུག་མངའ་ས་ཤོར་མཁའ་ནི་ང་མིན།།
འཆི་ཁར་གསོན་པོ་ལ་ཆགས་ནས།།
ཕྱི་མའི་ཐར་ལམ་ནོར་མཁའ་དེ་ཡང་ང་མིན།།

ང་སུ་ཡང་མ་ཡིན།།
ང་གུང་ས་མེད་ཀྱི་སྐྱེ་བ་མིན།།
ང་མི་སྐྱེག་པའི་ནས་པ་མིན།།
ང་དེས་མེད་ཀྱི་ན་བ་མིན།།
ང་དེས་པའི་འཆི་བ་དེ་ཡང་ང་མ་ཡིན།།
ང་སྐྱེ་ན་ན་འཆི་ཀུན་ལས་ཐར་པ་ཡིན།།

ང་ངོ་ཤེས་སམ།།
ང་སུ་ཡང་མིན།།
མ་འབད་ན་ང་ཐོབ།།
མ་བཟུ་ན་ང་མ་ཐོབ།།
མ་ཉན་ན་ང་གོ།།
མ་འཇིན་ན་ང་རྟོགས།།
ང་རང་སར་བཞག་ན།།

བདེ་སྤོང་གི་ཉམས་སུ་སྤོངས་བའི་ལུས་ཡིན།།
དག་པའི་ཞིང་ཁམས་མ་ཐོབ་བའི་མིག་ཡིན།།
ཡེ་ཤེས་ཀྱི་དབྱངས་ཐོས་པའི་ན་བ་ཡིན།།
ལྷ་དཔེད་ཀྱི་བྱམས་བརྗེ་ཚོར་བའི་སྤིང་ཡིན།།
མ་བཅོས་ཀ་དག་གི་གཞི་ཡིན།།
མ་འགག་ལྷན་གྲུབ་ཀྱི་རྩལ་ཡིན།།
མ་སྐྱིབ་འོད་གསལ་ཀྱི་མངའ་ས་ཡིན།།
ཉོན་མོངས་རང་གྲོལ་ཀྱི་ཐབས་ཡིན།།
ཉམས་རྟོགས་རང་ཤར་ཀྱི་སྐོམ་ཡིན།།

ང་ངོ་ཤེས་སམ།།
ང་ཡི་སྤྲད་གོ་འམ།།
ང་ཚོར་རམ།།
ང་འདི་ན་ཡོད།།

Ne yaşam sürecinde ölümü gözleyen,
Ne de ölümden hayat bağına sarılıp,
Sonrasındaki özgürlüğe giden yolu kaybedenim.

Ben kimse değilim –
Ne sayısız yeniden doğuşum,
Ne tez yaşlanışım,
Ne meçhul ağrı ve sızılarım,
Ne de kaçınılmaz ölüm değilim.

Ben doğuş, yaşlılık, hastalık ve ölümden
bağımsızım.

Beni tanıyor musunuz?
Hiç kimse değilim.

Gerçek doğamı, çabalamadığımda buluyorum,
Kendimi, kendime bakmazken görüyorum.
Özüme incelemediğimde varıyorum.
İçsel farkındalığımı irdelemediğimde anlıyorum.

Gerçek doğama bıraktığımda Beni,

Boşluk-mutluluğunu yaşayan bir beden,
Arı Buda-alemlerini gören gözler,
Temel bilgeliğin uyumunu işiten kulaklar,
Gerçek sevgi ve şefkati hisseden bir kalbim.

Ben ilksel arılığın doğal zeminiyim,
Kendiliğinden varoluşun engellenemez enerjisi,
Işığın örtülemez parlaklığı,

Acı ve sıkıntıların bağıını kendiliğinden çözen
yöntem,

Farkındalığa ve gerçek doğanın kendiliğinden çıkan
deneyimine açılan geçidim.

Beni hatırlıyor musunuz?

Duyuyor musunuz?

Hissediyor musunuz?

Ben buradayım,

ང་ཉེ་འགྲམ་ལ་ཡོད།
ང་ཚོ་དང་ལྷན་དུ་ཡོད།

མཚན་མཛུགས་མཚན་མཛུགས་

ཨ་སྐ་སྐ་ནས། 11/27/20

Yakın,
Hemen yanınızdayım.

Ababa 11/27/20